

...

Ett år i Ivan D's liv, del 16 (fortsättning..)

8 juni

Att ha full kontroll på situationen. Att inte bygga en värld, utan att kläda ett kalt rum med saker, starka nog eller svaga nog att symbolisera världen. Att låta detta kala rum bli världen, att krympa världen; inte att blåsa upp. Inte att bygga världen, men att plocka den isär, till fragment små nog att foga ihop igen.

9 juni

O. kom hit och tittade över några teckningar jag skissat på. Jag frågade henne vad hon tyckte och hur hon tolkade dem. Den första teckningen föreställde två stycken äldre män som stod och fotograferade en yngre man som sträckte ut armarna i sitt försök att föreställa den ännu yngre killen som hängde på korset bakom honom. O. visste inte hur hon skulle tolka den, 'något bibliskt, kanske?'. Jag berättade att teckningen är en tolkning av den tid vi lever i; hur turism exploaterar; hur allting exploateras, och hur långt detta går, när till och med korsfästelser blir föremål för turism, jag berättade att killen som hängde på korset hette G., var tolv år och hade dömts för mordet på sin mor; det var ett påhitt och jag vet inte varför jag berättade det. Kanske för att göra teckningen mer levande. Hon frågade inte några fler frågor om teckningen utan undrade vem 12-åringen var och varför han dödat sin mor.

20 juni

J. skickade ett brev och frågade om mina åsikter angående Nietzsches Så talade Zarathustra. Jag svarade att den är intressant, självklart, men att jag hade problem med det högtravande språket. Han invände på min invändning och sa att det högtravande språket är en förutsättning för att på ett bra sätt kunna skriva om något så storartat som livet, att högtravheten är tidlös och att det blir banalt att på ett annat, tidstypiskt sätt försöka fånga livets essens. Jag invände, så klart, på allt det där. Att det högtravande språket är tidlös är skitsnack, Goethe eller Shakespeare skrev inte högtravande när dom skrev - nej, dom skrev slang! Slangen idag är högtravande om hundra år; språket går framåt och vi måste fånga tiden vi lever i genom att använda dagens språk. Jag skrev följande att jag inte alls tycker att det högtravande språket heller behöver vara en förutsättning för att skriva om livet på, eftersom jag inte anser att livet är storartat. Livet är banalt. Jag ser lika mycket liv i Bukowskis skildringar om cyklar och cykelställ som jag ser i Robert Burns prosa om den skottländska naturen. J. har inte svarat än, kanske svarar han i morgon.

21 juni

Men för det mesta hamnar jag stirrandes, i ett tillstånd av varken vakenhet eller sömn. Inte heller

drömmandes, eller alls tänkandes, fantiserandes; ingenting! Jag bara sitter där och andas, stirrandes, med blicken genomborrandes allting, spejandes likt ensamma ljusstrålar i rymden, - mot intet; och att intet inte finns utanför utan innanför våra hjärnbalkar, det håller jag för givet. En tom bild, ett blankt blad, ett svart fotografi, är någonting så länge man tänker på vad det är, alltså; tankarnas frånvaro, tankeverksamhetens frånvaro, det är intet.

22 juni

Det spända, sammanbitna ansiktet som utstrålar primitivitet, dumhet; jag såg det idag, på en spårvagn ut ur stan, tittandes ut, frånvarande. Lycklig i min ensamhet, att det inte var jag.

23 juni

Vi är förlorade i det stora intet, i meningslösheten, mörkret; vi söker inte, vi famlar runt och inreder livet med inbillningar. Vi är förlorade. Vi är vilsna, förblindade av allt som någonting är och allt som någonsin varat; på allt som syns; på kontrasterna, förvirrade; vi spelar döda inför gudarna, så lever vi våra liv; måna om att fånga deras uppmärksamhet, viftandes, levandes; men för gudarna är vi döda och det blir bara än mer uppenbart ju mer vi försöker förneka det, ju mer vi försöker bekräfta motsatsen.

24 juni

En tanke ploppar fram, jag drar ut den i dagens ljus och den försvinner. Jag kastar mig tillbaka till mörkret för att åter hitta den, men finner mig bara sökandes efter någonting att dra fram; finner mitt forna jag ståendes i ett hörn, förstelnad, död och förlegad, tyst och kall, söker jag efter tanken; likt en anledning till att återigen stiga in i ljuset. Jag hittar en ny tanke och drar fram den i ljuset, men också den försvinner. Processen upprepas otaliga gånger. Så lever jag mitt liv.

25 juni

Tankarna hänger som regntyngda moln, täckandes allt; hotfulla, varslades om storm, fåglarna flygandes lågt och folket under dukandes fram för en sista måltid. Mina tankar kommer inte att spränga världen itu, men i min ensamhet; vem vet vad som kan hända där.

26 juni

Ensam, strosandes. En nattlig promenad, drömmar och dimma. I ett fönster ser jag ett barn som tittar på mig,

och jag tittar bort igen. Kanske finns jag, eller är allt bara en saga läsandes av Babar? Att dansa med vargar eller att dansa med bin, vad är skillnaden? Vad är egentligen skillnaden? Överflödiga människor, flödandes. Lämna mig i fred, det är jag allt jag ber om, det är allt jag kräver, allt jag vill.

27 juni

Livet är en komedi, som jag genomlider likt en tragedi därför att jag inte kan dela det komiska med någon.

28 juni

Att veckla ut tänkandet likt ett nät att fånga tankarna med, eller att söka dom med spjut? Jag är för otålig för att vänta på tankarna att falla ner, jag är för otålig för att vänta på dom. Jag måste söka dom med spjut, jag måste springa och i tankarnas frånvaro och med pennan i min hand; så kan jag åtminstone skriva om mina steg.

29 juni

Spårvagnschauffören stod vid den sista hållplatsen, stängde av maskinerna. Öppnade dörrarna, gick ut, tände en cigarett och blickade ut över natthimlen. Vad tänkte han på, vad sade han till sig själv. Jag betraktade honom på håll och tänkte för mig själv, hur han viskade orden för sig själv: 'nu återstår bara döden, men först en cigarett'.

30 juni

Det räcker inte att bryta sitt hjärta nu när alla redan brutit sina hjärtan itu. Vem har uppfunnit alla sätt att döda på och vad ska det krävas av mig för att komma på ännu ett?

1 juli

Vad lagade Kafka för mat?

2 juli

Existensen är som en sten kastandes i vattnet. Medan den faller allt djupare ner i havets mörker, mot havets botten är det enda som syns ringarna den lämnat på ytan; i början små och starka, sedan; stora och svaga.

Stenen är människan, det konkreta; kroppen. Ytan är där hon lever sitt liv; där hon upplever sitt liv, där hon existerar; verkligheten, den konkreta verkligheten.

3 juli

Gick utanför dörren, ut på stan och alla tittade på mig; som om jag var förlorad, som om dom tyckte synd om mig. Träffade I. på ett café. Han satt där och skrev någonting, troligtvis ett manuskript till en bok. När han såg mig rafsade han hastigt ihop sina papper, som om han inte ville att jag skulle se. Vi pratade lite om Beckett och om H., en gemensam vän. Han sade att för honom var H. symbolen för godhet men att han inte visste varför; 'kanske för att inte har koll på någonting, hans hjälplöshet inför nuet; hans brist på kontroll'. Sen föll han tyst en stund, tänkandes, varpå han sade att sånt inte spelade någon roll och att H. kanske i själva verket var ond. Jag ville svara honom att en förlorad man, en förvirrad och vilsen man, inte kan vara ond därför att ondska är besattheten till makt, ett begär som har sina symptom i kontroll och att det goda är oskuldsfullheten och att oskuldsfullheten tar sig uttryck i det naiva, i det hjälplösa - men jag hindrade mig, beställde en kopp kaffe och frågade honom om morgondagens väderprognoser. Jag vet inte om H. är ond, men jag tar det för givet att han inte är ond.

4 juli

Pablo Neruda, hur hans ord slår emot mig som ljumna havsvindar!

5 juli

Han lutade sig över mig och placerade glasögonen längst ut på nästippen och han lade sin hand i min hand och han pressade min hand och jag kunde se hans rynkor och hans sargade blick, hans snälla ögon och så lutade han sig ännu lite närmre, lade armen över axeln och sade till mig; 'du är en grubblare, jag ser det på din blick; du är en ensam vandrare, förlorad, sökandes i den mörkaste av alla mörka dalar, dina ögon lyser, din blick vacklar, men du är ensam. Vilsen, förvirrad, bortkommen, men lyssna på mig, mitt barn, lyssna på mig; låt poesin bli ditt självförsvar'.

6 juli

Jag stirrar mot månen, släpp mig inte. Jag har för mycket att skriva, orden; jag kan inte lämna dom. Timvisaren hasar sig framåt, släpandes natten efter sig, tickandes, klämtandes. Jag ska inte sova i natt, jag ska inte sova på hundra dagar, inte på hundra år. Jag ska vara med orden. Jag ska vaka över dom, klappa dom, smeka dom, kyssa dom, andas på dom och låta dom andas på mig, låta dom förvandla mig, kläda mig och visa mig vägen bort härifrån; ut i oändligheten, mörkret, rymden. Jag uttalar dom för mig själv i

tystnaden; så sköra, strecken, bågarna, punkterna; när ska jag någonsin få nog av skönheten? Hur dom passar tillsammans, hur dom tyr sig till varandra, hur dom skär sig och tyglas till att passa in eller stå bredvid. Hur dom inte tyr sig tillsammans, till och med det ser jag och till och med det tycker jag om. Hur dom lever sina egna liv i en värld, långt bortom den vi kan skåda med blotta ögat; men ändå tätt intill; förslutna, svävandes, vandrandes bakom ögonlocken; den ensamma vägen in i fantasin och ut ur fantasin; guppandes i havets vågor, bärandes på havets skatter, blänkandes skeppens vrakdelar; tickandes, klämtandes. Likt regndroppar.

7 juli

Drömmar och dikter fyller mitt huvud. Jag kan bara tänka på böcker. Jag är fast i böckernas värld och jag vill aldrig någonsin åka därifrån. Den fångenskapen är min frihet, jag vill se hur länge jag står ut. Världen utanför, skalas av och försvinner bort i dimmorna. Jag förstår ingenting annat. Jag förstår ingenting. Om tio år kommer jag att inse hur förvirrad jag var, hur förlorad jag är. Men i böckernas värld har jag byggt mitt hem; ordnat mitt liv, styrt mina steg, kastats omkull och rest mig upp igen; jag har gjort den till min. Drömmarna och dikterna som andetag, jag andas in och andas ut; drömmarna och dikterna, hur ni fångat mig och håller mig kvar, likt en gisslan som lärt sig komma överens med sina förövare sitter jag hos er och lyssnar på vad ni har att säga; inte för att jag vill, men för att jag inte har något val och när jag sitter där, ingenting bättre för mig, och så inbillar jag mig att det var min vilja som förde mig dit, mitt öde, min lott och aldrig tvärtom. Drömmarna och dikterna, hur ska jag någonsin kunna tacka er och hur ska jag någonsin inte kunna känna evig tacksamhet för att ni låter mig stanna kvar? Samtidigt, framför spegeln, betraktandes mitt förfall, den bleka kroppen, klen, såren och ärrn, den veka hållningen; hur jag inte varje gång förbannar er för min misär, för mitt förfall, för mitt jag! Min brist på tillhörighet i allt som rör sig, i allt som omsluter mig, i allt som finns intill. Mitt jag, eller frånvaron av mitt jag; mitts jag frånvaro och hur jag lever där, i sakerna jag ser på håll.

8 juli

Som en våg på flykt eller sökandes efter stränderna.

9 juli

Konstnärer målar inte, konstnärer ser. Konstnärer, poeter, skulptörer, etc. har alla en sak gemensamt; en essens; dom är seende människor.

10 juli

Det första steget som människan tog, vilket motiv föranledde det; av jakt eller av flykt? Mänskligheten ser jag som en hundvalp som jagar sin egen svans; vi söker, vi strävar, efter att få det bekräftat en gång för alla, att vi ingenting är; och att vi levat våra liv i en förljugen dröm. Vi vet att det är sanningen vi söker och vi söker den av tidsfördriv, av nyfikenhet; för att vi inte har något bättre för oss eller för att vi inte alls har något val; för att vi måste gå, för att existensen rullar framåt eller bakåt, men rullar, den rör sig och för att vi måste gå i takt med den; det första steget, vilket motiv föranledde det; av jakt eller av flykt? Jagar hundvalpen svansen eller flyr den ifrån sina jagande tänder? Den måste jaga. Vi måste jaga och hur detta jagande har övergått i en flykt från vilka vi är, från våra jag; våra jagande jag.

11 juli

Tomheten har jag byggt; den stora, oändliga värld av ingenting; har jag blåst upp till att sätta mig i; stor nog att rymma ensamhet. Där sitter jag och känner mig ensam. Till att ingenting vara och till att inte synas.

12 juli

En serie jag tänkte måla, skildrande kärleken: en man blåser upp en ballong, större och större för varje bild; när ballongen blivit tillräckligt stor så orkar mannen inte blåsa mer; ballongen krymper och mannen blåses upp. Ballongen är kärleken, inte luften. En tom ballong är inte kärleken. Vi måste fylla kärleken med luft. Med samma luft som vi senare kan gå itu av, pumpas upp och sprickas av. Luften är känslor.

13 juli

Jag ger er min galenskap; missbruka den! Jag behöver någon att dansa med.

14 juli

Livet är ett skådespel; hur författaren sitter och håller pennan styr hans tankar och hur han skriver dom; hur konstnären står vid staffliet styr hans penseldrag; till och med framför spegeln skådespelar vi, till att betrakta den vi vill bli betraktad som; även inför oss själva är vi så rädda att utelämna våra egna jag; eller kanske är det inte heller så, men att våra jag ingenting annat är än också det ett skådespel, en karaktär; ett agerande.

15 juli

Läste en tidningsartikel om ett mord, eller ett självmord. En 18-årig kille hade huggit ihjäl sin flickvän. Åklagaren rubricerar fallet som mord, 18-åringen säger att det var flickvännen som bad honom att hugga

ihjäl henne. Enligt honom så sade flickvännen till honom: 'hugg ihjäl mig och håll lampan tänd under tiden, genom ljuset ska vi åka tillbaka till verkligheten'.

16 juli

Idag arbetandes; tömmandes en lägenhet full av krypande likmaskar, på parketten likt en matta av silkestrådar, på väggarna, likt nudlar fastkletade. Stanken, stinkandes i näsan, nästan svimmades bar jag tunga svarta plastsäckar med dess innehåll och likmaskarnas flykt därifrån, droppandes på marken, kravlandes genom plasten, krypandes över mina handskar; kastandes upp dom svarta plastsäckarna på min rygg, kväljandes, springandes ner för trapporna i trapphuset, slängandes säckarna på källan som stod utanför entrén. Springandes upp igen, kastandes nya plastsäckar över ryggen, sen ner igen. Men det var lugnt, jag överlevde; jag slöt ögonen och tänkte på Paulo Neruda. Jag drömde mig bort till hans poesi och jag kände mig fri.

17 juli

Geniets lidande, hur ensam är han inte; upphöjd över sin samtid och på det klara med detta. Vem ska han prata med? Vad roar honom? Vad njuter han av? Geniet ensamhet, upphöjd av andra, folk som bugar sig inför honom, som hyllar honom och kysser hans fötter, men ingen som kysser honom på kinden. Hur ensam han måste känna sig när han står på stadens torg, blickar mot statyerna och känner sig som dom, stela, förlegade och liksom honom, när han står där, symboler för en annan tid, representanter för en tid som flytt men lever kvar, och han själv; representerandes en tid som ännu inte kommit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten